

En köttbit i männens värld

M *i amor* (min kärlek)! *Choquita* (blondin)! *Chica linda* (söta flicka)! Mmm...puss!

Visslingarna och kärleksförklaringarna haglar på vägen till jobbet i Santa Cruz. Trots att jag har en sliten t-shirt och ett par halvlortiga jeans på mig känns varje dag som en uppvisning på catwalken. Jag är ett köttstycke som glider fram framför näsan på hungriga vargar. Det är kvinnans lott.

"Jag ska inte bry mig, jag ska inte lyssna, jag ska bara gå vidare", ekar det i mitt huvud utan att mina ord riktigt lyckas övertyga mig själv.

Jag jobbar. Intervjuar en jurist som har massa intressant att säga om transnationella företag och EU:s finansiering av infrastrukturprojekt. Han erbjuder mig kontakter och guidning för ett reportage. Jag blir peppad. Sedan kommer det: "Du har så vackra ögon. Jag vill resa med dig." Med tårar i ögonen går jag därifrån och hör inte av mig igen. Varför kan jag inte bara få jobba? Varför får jag inte prata om politik? Varför slutar det alltid med den obligatoriska frågan: "Är du gift?"

Jag åker ut i en by för att göra ett reportage om en ny väg. Det är enkelt att träffa intervjupersoner, invånarna står på kö för att bli utfrågade. De har massor att säga om vägen, och ett och annat om mina blåa ögon. Hundra procent är män. "Genusperspektiv, genusperspektiv, genusperspektiv", tänker jag och hoppar på de första kvinnor jag hittar så fort jag lyckas slita mig fri. Jag försöker pressa fram intressanta uttalanden från dem fast de inte är särskilt pratglada. Men för artikelns skull, de är ju ändå kvinnor. Och jag får lite dåligt samvete för att jag, precis som machomännen, är ute efter dem för deras köns skull.

På bygatan blir jag förföljd av en 80-åring som insisterar på att ålder inte har någon betydelse och på restaurangen kommer en kille fram och tittar mig djupt i ögonen. "Får jag betala din lunch? Du är den vackraste nordamerikanskan jag någonsin träffat", säger han.

Kanske ska jag känna mig hedrad. Jag har väl aldrig fått så många komplimanger förut. Man borde bli smickrad, eller ta det med en klackspark. Men försöken att övertyga mig själv går i stöpet igen. Jag diskuterar med min granne som säger att jag borde älska Santa Cruz. "Här är alla så öppna, männen vågar ju säga vad de tänker." Jag frågar honom vad han skulle känna om han fick kommentarer om sin kropp så fort han gick på gatan. "Äh, jag fattar inte varför tjejerna ibland blir irriterade på mig. Det är så här vi män gör, vi leker ju mest", svarar han.

Kanske borde man anmäla de grövsta övergreppen som sexuella trakasserier så att de fattar, leker mina tankar. Men sedan tänker jag på poliserna som jag träffade när jag hade blivit rånad. Blickarna klädde av mig på polisstationen, förhørsledaren log ett snett leende och blinkade med ena ögat. Utan att lyssna ett dugg på vad jag sa till honom. Sedan bad han om pengar för utredningen och avslutade: "Såna som du ska inte promenera ute på gatan". Nej, såna som jag ska väl inte det. För gatan är männens värld.

KERSTIN EDQUIST,
tidskriften Latinamerikas
journalist i Santa Cruz, Bolivia